

Въ скоро време се спуснала цѣла цедилка: пчела кацнала върху пчела и наблъскали се така, че образували една черна брада, отъ която клончето се прегънало. Ето, ето че ще се пречупи . . . но не му дали да се пречупи. Кой не му далъ? — Пчелара, хубавия, добрия стопанинъ, отъ когото Рунтавата първи пжтъ, като го бѣше видѣла, се уплашила. Седѣлъ той наблизу до колибата си. Когато пчели-

Роятъ на клончето.

тъ почнали да се роятъ, той веднага грабналъ единъ отъ празнитъ кошове. Поставилъ коша подъ самия рой, още по-низко прегъналъ клончето и съ гребачката почналъ да огребава пчелитъ, като катранъ или нѣкаква каша. Противъ желанието си пчелитъ влизали въ новия кошерь: царицата-майка още не била тамъ. Но пчеларътъ съ

опитнитъ си очи веднага я позналъ измежду дребнитъ работници.

— А, тукъ ли си, госпожо майко! — казалъ той, като внимателно я вкаралъ въ коша.

Царицата, притисната отъ многото пчели, радостно влѣзла въ коша, заедно съ цѣлия рой. Тогава пчеларътъ изсипалъ отъ коша пчелитъ въ новъ кошерь и го сложилъ на слънце.

— Богъ да е на помощъ! — казалъ той и се прекръстилъ.

А Рунтавата? — Рунтавата и тя попаднала въ